

Forskellen på Instinkter og Instinkternes Manifestationer

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Vestens tænkere, dvs. Europa og Amerikas tænkere, sammenblandede imellem de udledte tanker resulterende fra den rationelle metode, og de videnskabelige tanker resulterende fra den videnskabelige metode. Så de iværksatte den videnskabelige metode over menneskets adfærd og vilkår, og frembragte hvad man kalder psykologi, sociologi og de uddannelsesmæssige kundskaber (pædagogik). Resultatet var den tydelige fejl i det, man kalder psykologi, sociologi og pædagogik.

De betragter psykologi som en videnskab, og dens tanker som videnskabelige tanker, fordi de resulterede fra observationer af børn under forskellige vilkår, og i forskellige aldre. De kaldte gentagelsen af disse observationer for eksperimenter. Sandheden er, at psykologiens tanker ikke er videnskabelige tanker; derimod er de rationelle tanker. Dette er fordi videnskabelige eksperimenter vil sige, at underlægge materien (objektet/genstanden) vilkår og faktorer, som var anderledes end de oprindelige vilkår og faktorer, og observere effekten af denne underlægning. Med andre ord, det er de samme eksperimenter, som udføres over materien, eksempelvis i eksperimenterne indenfor fysik og kemi. Men at observere tingen under forskellige vilkår i forskellige aldre, er ikke inkluderet i emnet videnskabelige eksperimenter. Så det betragtes ikke som en videnskabelig metode; det er derimod en observation, som gentages, og derefter når man frem til en konklusion. Det er en rationel og en videnskabelig metode. Altså er det ukorrekt at betragte dem som videnskabelige tanker. Denne fejltagelse var resultatet af den åbenbare fejl ved iværksættelsen af den videnskabelige metode over mennesket. Den videnskabelige metode afhænger primært af eksperimentet, og dette er kun muligt med materien, fordi det er den der underlægges eksperimenter i laboratoriet.

Observation er ikke, at kigge på handlingerne, eller at bemærke tingene under forskellige vilkår. Det er derimod at kigge på selve materien, og lægge mærke til de oprindelige vilkår og faktorer, kædet sammen med vilkår og faktorer, som den blev underlagt. Konklusioner skal resultere fra denne særlige observation, og ikke fra en hvilken som helst observation. Derfor er applikationen af den videnskabelige metode over andet end dette særskilte format, dvs. over andet end materien og underlægningen af den, en åbenbar fejltagelse, som fører til fejl og forkerte konklusioner. Det var det der skete med Vestens tænkere i de rationelle studier, som de indledte i overensstemmelse med den videnskabelige metode, og betragtede dem som videnskab og videnskabelige tanker, altså faldt de i fejlens afgrund, som de befandt sig i. Eksempler på deres fejl er mange, og findes i hver eneste af deres tanker, og i ethvert af deres studier. De sammenlignede mennesket med objekter underlagt studier, og endte med resultater bestående af betragtelige fejl. For at forstå fejlen er det tilstrækkeligt, at vi bare studerer én idé, som er idéen om instinkter, og fremvise aspektet af fejl i den.

På grund af deres praksis, at applikere den videnskabelige metode over mennesket, begyndte de at observere menneskets handlinger, og tilskrive dem motiver. De beskæftigede sig med observation af adskillige handlinger. Dette distraherede dem fra det egentlige emne, og fik dem til at ende med fejlagtige resultater. Hvis de reelt havde fulgt den rationelle metode, ville de have båret deres sansning af mennesket og hans adfærd til hjernen; og ved at bruge de tidligere oplysninger; ville de have forklaret menneskets realitet, og realiteten af disse handlinger, og endt med andre resultater, end dem de nåede frem til, selvom de var spekulative resultater. De siger eksempelvis, at instinkterne er mange, og ikke begrænset i antal. Så de sagde at der findes et instinkt for ejerskab, et instinkt for frygt, det seksuelle instinkt, og flokinstinktet, udover andre. Årsagen til dette er, at de ikke differentierede imellem instinkterne og instinktets manifestation, dvs. om end det er den primære livsenergi, eller bare en af manifestationerne.

Den primære livsenergi eller instinkt, er en del af menneskets entitet. Så det kan ikke modificeres, elimineres eller undertrykkes. Det vil nødvendigvis eksistere i en af dets manifestationer. Dette er forskelligt fra manifestationen af den primære livsenergi, dvs. instinktets manifestation, som ikke er en del af menneskets entitet. Derfor kan manifestationen behandles, elimineres og undertrykkes. Eksempelvis er egoisme og desuden altruisme (uselvished) manifestationer af overlevelsesinstinktet. Så det er muligt at behandle både egoismen og altruismen. Det er endda muligt at eliminere den, og undertrykke den. Ligeledes

er den lystfulde tilbøjelighed overfor kvinder en af manifestationerne af artsinstinktet. Så artsinstinktet kan ikke behandles, og heller ikke elimineres eller undertrykkes. Men behandling af instinktets manifestationer er mulig, og det er endda muligt at eliminere dem, og undertrykke dem. Eksempelvis er manifestationerne af artsinstinktet den lystfulde tilbøjelighed overfor kvinder; og tilbøjeligheden overfor moderen, den venlige tilbøjelighed overfor konen, tilbøjeligheden overfor søsteren, og tilbøjeligheden overfor datteren, og så videre. Så det er muligt at behandle den lystfulde tilbøjelighed overfor kvinder med den barmhjertige tendens overfor moderen, fordi ømhed behandler lyst, ligesom altruisme (uselvished) behandler egoisme. Det sker ofte, at ømhed overfor moderen distraherer personen fra andre kvinder, og endda fra ægteskab og seksuel lyst. Det sker (desværre) også, at mandens seksuelle lyst distraherer ham fra barmhjertighed overfor sin mor.

Så enhver manifestation af artsinstinktet kan erstatte en anden manifestation, og det er muligt at behandle den ene manifestation af instinktet med en anden af dets manifestationer. Altså kan manifestationerne behandles; de kan endda undertrykkes eller elimineres. Men selve instinktet kan ikke undertrykkes eller elimineres, fordi instinktet er en del af menneskets entitet, og anderledes end manifestationen, som ikke er en del af ham.

Altså tog psykologer fejl angående instinkterne, deres forståelse, deres begrænsning og deres omfang. Sandheden er, at instinkterne er begrænset til tre; overlevelsesinstinktet, artsinstinktet og religiøsitetstinstinktet. Dette er fordi mennesket er bekymret om hans/hendes egen overlevelse, altså ejer han ting, frygter, viser modighed, samles med andre (flokkes sammen), og andre lignende handlinger, med det formål at beskytte sig selv. Frygt er ikke et instinkt, og det er ejerskab heller ikke. Ligeledes er hverken modighed eller at samles instinkter. De er derimod manifestationer af et instinkt, som er overlevelsesinstinktet. Lystfuld tilbøjelighed overfor kvinder, barmhjertighed overfor kvinder, at man redder en druknende person, og tilbøjeligheden til at hjælpe de nødlidende osv., er ikke instinkter; derimod er de manifestationer af et instinkt, som er artsinstinktet, og ikke det seksuelle instinkt. Dette er fordi sex både inkluderer dyret og mennesket. Den naturlige tilbøjelighed sker hos et menneske til et andet menneske, og fra et dyr til et andet dyr. Et menneskes lystfulde tilbøjelighed overfor et dyr er unormal, og ikke naturlig, hvilket vil sige, at når det sker, så sker det abnormt, og ikke naturligt.

Instinktet er den naturlige tilbøjelighed, så mandens tilbøjelighed overfor en anden mand er abnorm og ikke naturlig, og den finder ikke sted naturligt, men derimod unaturligt. Så lystfuld tilbøjelighed overfor kvinder, og tilbøjeligheden til at være barmhjertig overfor moderen, og behandling af datteren eller søsteren med ømhed; alt dette er manifestationer af artsinstinktet. Men en mands lystfulde tilbøjelighed overfor et dyr, eller en anden mand, er ikke naturlig; derimod udgør de afvigelser fra instinktet, så de er abnorme. Så instinktet angår arten, og ikke sex. Det eksisterer for videreførelsen af menneskeracen, og ikke videreførelsen af dyreracen. Ligeledes tilbøjeligheden overfor tilbedelsen af Allah (swt), ærbødighed til heltene, og respekt for de stærke personer; alt dette er tilsynkomster af et instinkt, som er religiøsitetstinstinktet. Dette er fordi mennesket har en naturlig følelse for overlevelse og evigt liv. Så det der truer denne overlevelse, besvarer mennesket naturligt med en følelse, som afhænger af truslens type, eksempelvis med frygt eller modighed, uforskammethed eller generøsitet, individualisme eller at flokkes sammen. Alt dette sker i forhold til hvad han bemærker. Dette skaber en følelse i ham, som driver ham til at handle. Efterfølgende fremstår alle de handlinger i ham, som er et resultat af følelsen for overlevelse. Han har også følelsen for menneskeracens overlevelse, fordi udslettelsen af mennesket truer han (personlige) overlevelse. Så det der truer hans races overlevelse, besvarer han naturligt med en følelse, som afhænger af truslens type.

Synet af en smuk kvinde vækker lyst i ham, og synet af moderen vækker ømhed i ham, og synet af barnet vækker sympati i ham. Altså reagerer han med en følelse, som driver ham til at handle. Disse handlinger som finder sted i ham, kan være i harmoni med hinanden eller modstridende. Hans manglende evne til at tilfredsstille følelsen af sin egen personlige overlevelse eller hans races overlevelse vækker andre følelser i ham; som er underkastelse og overgivelse til den, der - ifølge hans følelse - fortjener denne underkastelse og overgivelse. Altså beder han ydmygt til Allah (swt), hylder lederen og respekterer den stærke, ifølge hans følelse af naturlig afmagt. Altså er instinkternes oprindelse følelsen af (personlig) overlevelse, racens kontinuitet eller den naturlige afmagt. Denne følelse resulterede i handlinger, som er manifestationer af disse naturlige kilder (instinkter). Disse manifestationer tilskrives generelt en af disse tre kilder. Derfor er der kun tre instinkter.

Oprindeligt har mennesket en livsenergi i sig, som har iboende følelser, der driver ham til at opnå tilfredsstillelse. Denne drivkraft frembringer følelser eller sansninger, som kræver tilfredsstillelse. En del af disse følelser eller sansninger skal opfyldes nødvendigvis (biologiske behov), fordi hvis de ikke blev tilfredsstillet, så dør mennesket, fordi de vedrører eksistensen af selve energien. Andre kræver tilfredsstillelse, men ikke på en nødvendig måde. Så hvis tilfredsstillelsen ikke fandt sted, vil mennesket blive bekymret, men vil forblive i live, fordi de vedrører behovene, og ikke energiens eksistens. Derfor består livsenergien af to dele: Den ene kræver opfyldelse nødvendigvis, og det kaldes de organiske behov, eksempelvis sult, tørst, og at besvare naturens kald. Den anden kræver bare tilfredsstillelse, og det kaldes instinkterne. Disse er tre:

Overlevelsesinstinkt (*Ghareezat ul-Baqaa*)

Artsinstinkt (*Ghareezat un-Nau*) og,

Religiøsitetstinstinkt (*Ghareezat ut-Tadayyun*).

Dette er sandheden, hvad angår instinkterne, og sandheden angående mennesket. Havde de Vestlige tænkere fulgt den rationelle metode, ved at bære sansningen af mennesket og hans handlinger til hjernen, og forklaret denne realitet eller deres sansning af denne realitet ved at bruge de tidligere oplysninger, ville de have opdaget sandheden af denne realitet. Men deres overholdelse af den videnskabelige metode, og deres betragtning af mennesket ligesom materie, og tanken om, at observation af menneskets handlinger er ligesom observation af materie, vildledte dem fra sandheden, og dermed endte de med disse fejlagtige resultater vedrørende instinkterne, og andre områder eksempelvis de psykologiske studier. Denne fejlagtige holdning gælder hvad der kaldes sociologi og pædagogik. Alt dette er ikke videnskaber, og alt sammen er generelt ukorrekt. De fejltagelser, som fandt sted i Vesten, Europa, Amerika, og efterfølgende i Rusland, dvs. med de kommunistiske tænkere og videnskabsmænd indenfor psykologi, sociologi og pædagogik, skyldes deres fortale for den videnskabelige metode i studiet af alt, og deres overdrivelse i lovprisning af den videnskabelige metode, og dens applikation over alle emner. Det var det, der indhyllede dem i fejl og vildledning, og det er det, der vil indhylle enhver, som adopterer den videnskabelige i emner.

Den videnskabelige metode er en korrekt metode, og den er ikke forkert. Men den er kun korrekt i de videnskabelige studier. Så den skal begrænses til brugen indenfor videnskabelig undersøgelse, dvs. hvor objektet underlægges eksperimenter. Dens fejl ligger i brugen af den indenfor andet end det videnskabelige studie, dvs. hvor der ikke er noget objekt, som underlægges eksperimenter. Det er forkert, og en fejltagelse, at bruge den i studiet af verdensanskuelsen, dvs. hvad der kaldes ideologi. Det er også forkert, at den applikeres over mennesket, samfundet, naturen, studiet af historie, jurisprudens eller pædagogik og lignende.

Den skal derimod begrænses udelukkende til det videnskabelige studie, dvs. til studiet af objektet, som underlægges eksperimenter. Rationel tænkning er tænkning på basis af realiteten. Islam er den eneste realitet.

Fra det Sociale System i Islam af *Taqee ud-Deen an-Nabhaani*